

Sygn. akt I CSK 772/10

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa R. Z.
przeciwko Polskiej Agencji Prasowej S.A.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 13 maja 2010 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 maja 2010 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda R. Z. od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo przeciwko Polskiej Agencji Prasowej S.A. o nakazanie stronie pozwanej ogłoszenia przeprosin za naruszenie dobra osobistego powoda w postaci prywatności przez ujawnienie w depeszy PAP z dnia 9 marca 2009 r., adresowanej do krajowych odbiorców serwisu informacyjnego, jego danych osobowych jako strony powodowej w postępowaniu cywilnym przeciwko Z. Z. o naruszenie dóbr osobistych.

Sąd drugiej instancji uznał, że wprawdzie art. 13 Prawa prasowego, zakazujący publikowania, bez ich zgody, danych osobowych między innymi osób pokrzywdzonych czy poszkodowanych, ma zastosowanie również do toczących się spraw cywilnych z udziałem takich osób, a powód nie wyraził zgody na opublikowanie jego danych osobowych w związku z wytoczonym przez niego procesem cywilnym, jednak, w ocenie Sądu, strona pozwana wykazała istnienie innej okoliczności wyłączającej bezprawność jej działania. Okolicznością tą jest fakt, że pozwany przesyłając przedmiotową depeszę oparł się na informacjach uzyskanych z biura prasowego Sądu Okręgowego w K., w którym toczyła się sprawa, co jest równoznaczne z wyrażeniem przez Sąd zgody na opublikowanie danych osobowych powoda ze względu na przyjęty przez Sąd ważny interes społeczny. Strona pozwana nie miała w takim przypadku obowiązku weryfikowania decyzji Sądu o upublicznieniu danych osobowych powoda, a zatem powtórzenie w depeszy tych informacji nie jest działaniem bezprawnym. Tę okoliczność Sąd Apelacyjny uznał za decydującą o bezzasadności powództwa, przywiązując mniejszą wagę do wskazanej przez Sąd pierwszej instancji okoliczności, że powód, jako były poseł na Sejm, pozostaje osobą publiczną i powinien liczyć się z mniejszym zakresem ochrony jego dóbr osobistych, także ze względu na charakter sprawy i osobę pozwanego.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na występujące w sprawie dwa istotne zagadnienia

prawne: 1) czy procedurę wydawania zezwolenia na ujawnienie danych osobowych i wizerunku osób, udzielanego przez sąd lub prokuratora, ze względu na ważny interes społeczny, zgodnie z art. 13 ust. 3 Prawa prasowego, stosuje się także do ujawniania danych osobowych i wizerunku podmiotów postępowania cywilnego, w tym powoda, czy też dotyczy ona wyłącznie danych osobowych i wizerunku podmiotów, przeciwko którym toczy się postępowanie karne? 2) czy szczególna staranność oraz rzetelność przy zbieraniu informacji i wykorzystaniu materiałów prasowych oraz obowiązek ochrony dóbr osobistych osób trzecich, o czym mowa w art. 12 ust.1 pkt 1 i 2 Prawa prasowego, obejmują swoim zakresem obowiązek zweryfikowania przez dziennikarza tego, czy dane osobowe, pochodzące z postępowania cywilnego mogą być udostępnione w trybie art. 13 ust. 3, jak i obowiązek analizy formalnej poprawności zezwolenia sądu co do ujawnienia tych danych, czy też takie czynności nie stanowią obowiązku dziennikarza w rozumieniu art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa prasowego?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym i jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego, skarżący powołujący się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien nie tylko w odpowiedni sposób sformułować zagadnienie prawne i wskazać, na tle jakich przepisów wystąpiło oraz przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje, lecz również wykazać jego istotny, poważny charakter, uzasadniający konieczność zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, także ze względu na uniwersalny, ogólny charakter zagadnienia (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07 niepubl.). Nie stanowią zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wątpliwości, które można wyjaśnić przy pomocy obowiązujących reguł wykładni i zastosowania określonego przepisu prawa do ustalonego stanu faktycznego (porównaj między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2003 r. I PK 306/02, niepubl.). Wykładnia i stosowanie przepisów prawa do ustalonego stanu faktycznego należy bowiem do ustawowych zadań sądów powszechnych i w zdecydowanej większości przypadków nie wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego. Nawet jeżeli istnieją wątpliwości co do wykładni

przepisu, a w literaturze wskazywane są różne stanowiska w tym przedmiocie, nie stanowi to wystarczającej podstawy do wypowiedania się przez Sąd Najwyższy, jeżeli zagadnienie nie ma rzeczywiście poważnego charakteru, a wykładni można dokonać przy pomocy obowiązujących reguł. Również wątpliwości, które wystąpiły ze względu na jednostkowy charakter sprawy, jej specyfikę lub indywidualne cechy stron i w związku z tym ich wyjaśnienie nie będzie miało charakteru uniwersalnego, a zatem nie przyczyni się w istotny sposób do rozwoju judykatury, nie uzasadniają rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy, bowiem skarga kasacyjna nie jest kolejnym środkiem odwoławczym, lecz środkiem nadzwyczajnym, służącym szerokiemu celowi publicznemu, którym jest rozwój orzecznictwa sądowego i wzmocnienie praworządności.

Skarżący przedstawili zagadnienia prawne, które w istocie wskazują raczej na wątpliwości, jakie mają co do wykładni art. 13 ust. 3 oraz art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa prasowego i zastosowania tych przepisów do stanu faktycznego sprawy. Powołali się też na wskazywane w literaturze różne możliwości wykładni powyższych przepisów i opowiedzieli się za jedną z nich, odmienną od przyjętej przez Sąd Apelacyjny. Nie jest to jednak wystarczające do uznania, że istnieje konieczność wypowiedzenia się w tym przedmiocie przez Sąd Najwyższy. Brak jest bowiem podstaw do stwierdzenia, iż przedstawione zagadnienia mają rzeczywiście poważny charakter, a wykładnia art. 13 ust. 3 i art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa prasowego budzi tak istotne wątpliwości, że niemożliwe było ich usunięcie przez Sądy powszechne w toku rozpoznania sprawy, tym bardziej gdy zważy się, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w kwestiach wskazanych przez skarżących w drugim zagadnieniu, a pierwsze może być rozwiązane przy pomocy zwykłych reguł wykładni, które zastosował Sąd Apelacyjny. Nie sposób również pominąć szczególnego, jednostkowego charakteru sprawy, wynikającego zarówno ze specyficznego stanu faktycznego jak i statusu powoda oraz drugiej strony poprzedniego procesu cywilnego o ochronę dóbr osobistych, który powód wytoczył, a także statusu strony pozwanej i charakteru obciążających ją obowiązków dostarczania serwisów informacyjnych. Okoliczności te sprawiają, że wykładnia i stosowanie prawa w takich warunkach nie mają charakteru uniwersalnego i tym

samym nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, uznając, że skarżący nie wykazał istnienia przesłanki przedsądu na którą się powołał, a w sprawie nie występują też pozostałe, określone w art. 398⁹ §1 k.p.c., podstawy uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony, ponieważ pismo, które go zawierało złożono po terminie przewidzianym w art. 398⁷ § 1 k.p.c., a zatem nie wywołało ono skutków procesowych związanych z wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną.

/tp/

jz